

Crtica: Neobièan susret

Autor Administrator

Neobièan susret

„Bože, zašto je nema“ - pitala se Tina pogledavajući svaki čas sad na jednu sad na drugu stranu. „Već cijelu vječnost stojim tu kao budala a nje nigdje. I zašto ne odgovara na moje pozive? Isključeno joj je mobitel već dva dana“.

Tako je razmišljala Tina čekajući Branku u dogovoreno vrijeme na Mažurancu. Dan je bio lijep, proljetni, krošnje stabala u obližnjem parku već posve u novom zelenom ruhu, ulice donjeg grada okupane suncem. Prekrasno zdanje Hrvatskog narodnog kazališta i svježe uređeni travnjak ispred njega, kao i cijeli Kazališni trg blistali su u svojoj svojoj raskoši i ljepoti.

Tina, dvadesetogodišnja apslovnetica na Muzičkoj akademiji, znala je uživati u takvim trenucima; bila je prepuna radosti i optimizma, veselila se životu, voljela je ovaj dio grada, voljela je proljeće, voljela je šetnje, društvo, ali ovoga puta nije primjećivala ništa. Niti ljepotu proljetnog dana, niti užurbane ljude koji su pored nje prolazili. Bila je na mukama, već kasni na Akademiju, a Branke još nema. Morat će smisliti neku uvjerljivu ispriku.

„A da joj se možda nešto nije dogodilo? Možda ju je spriječilo“? — tražila je Tina opravdanje za prijateljicu koju je skoro upoznala. „Mogla je barem nazvati“.

S

Brankom se upoznala nedavno u staraèkom domu "Sveta Helena" na koncertu kojega su zajednièki priredile za "tiæenike Doma. Tina i kolegica s Akademije su izvele nekoliko lakih stvari iz klasiène literature, a Branka je ravnala pjevaèkim zborom. Branka, simpatiena mlada djevojka, možda koju godinu starija od Tine, ne višee od 23 do 24, s diplomom muzièke akademije, bila je zadužena za organizaciju društvenog života u Domu i vodila mjeseviti zbor. Sva je bila u osmjehu, baš kao i Tina i oèito je uživala u poslu kojega radi. Odmah su se dopale jedna drugoj. Bio je to njihov prvi susret i prvi zajednièki nastup. Publici se prijepodnevna subotnja priredba dopala, dobile su poneki aplauz i poziv da im opet doðu. Odmah su se dogovorile o daljoj suradnji.

Današnji

sastanak je trebao biti njihov prvi poslovno-prijateljski sastanak, a Branke nem i nema. Tini su u međuvremenu ispale neke nepredviđene obveze na Akademij, pa je pokušala odgoditi sastanak. Zvala je višee puta, ali nije bilo nikakva odgovora. "Èudno"- mislila je Tina, "uèinila mi se ozbiljnom i odgovornom. Ovo ne lièi na nju. Ali, to je tu je. Uvijek se može prevariti u u životu. I u procjeni ljudi".

Još

je koju minuta nervozno pogledavala na obje strane odakle je oèekivala prijateljicu, nesvjesno prebacujuæi težinu tijela s noge na nogu a onda je naglo odlueila: "Idem. Dosta je". U istom trenutku pogled joj padne na poznato lice. Pored ulaza u zgradu pred kojom je stajala, na zidu ispred nje bila je nalijepljena osmrtnica sa slikom mlade djevojke. Bilo je to lice prijateljice koju je èekala. Ispod slike pisalo je: Branka B., iznenada, blago u Gospodinu preminula u dvadesetèetvrtoj godini života. Sve se okrenulo oko nje. Ne sijeæa se kako je došla na Akademiju i kasnije kuæi.

I

sada, dvije godine poslije, kad prolazi tim kvartom, Tina u širokom luku zaobilazi Mažuranac. A kad je to ipak neizbježno, svaki put kad se nađe u blizini mjesta susreta s prijateljicom, osjeti neku posebnu nelagodu i uèini joj se kao da bi se ona svakog trena tu mogla pojaviti.

A.B.